

ikke Haab om, at vi i det hele taget kan komme ned med Priserne. Jeg mener ikke, at saadanne Handelspriser i mindste Maade kan være Grundlaget for Prissættelser. Kan de, som har været med i Spekulationen, og som har købt Ejendomme til Spekulationspriser, ikke klare sig med de Priser, der bliver fastsat, lad dem saa forsvinde. Lad Spekulanterne selv begrave deres døde. Jeg har i hvert Fald ikke Medynk med disse Folk. Det faar være deres egen Sag, hvordan de klarer sig, og kan de ikke selv drive de Virksomheder, som af samfundsmæssige Hensyn skal drives, saa maa Samfundet drive dem. Det kan ikke være rigtigt, at vi skal tvinges til vedblivende at betale Priser, som skyldes Spekulationen. Det maa være andre Forhold, der maa være grundlæggende for Prissættelsen.

Paa eet Omraade har Prisreguleringen gavnet umaadelig meget, navnlig de smaa i Samfundet. Det er med Hensyn til Huslejen. Huslejelovgivningen har været en virkelig effektiv Prisreguleringsforanstaltning. Denne Huslejeregulering har været Genstand for megen Kritik blandt Grundejerne, ja, Grundejerforeningernes Ledelse, som synes at være alt andet end ligevægtig, har endogsaa for nylig udsendt en meget ufornuftig og ubehersket Protest mod Huslejelovgivningen. Nu viser det sig imidlertid af Statistikkens over Ejendomspriser i København, at Grundejerne slet ikke har noget at beklage sig over. Det fremgaar nemlig heraf, at Stigningen af Salgsværdien for Ejendomme — det drejer sig om Vurderingen til Ejendomsskyld 1916 — andrager for almindelige Beboelseshuses Vedkommende 25 pCt., for Forretnings- ejendomme 40 pCt. og for Villaejendomme ca. 100 pCt. Det er den Formueforøgelse, som Grundejerne, trods Huslejelovgivningen, i Løbet af disse tre Aar har kunnet indkassere, en Formueforøgelse, som, naar man kommer udenfor det Omraade, hvor Huslejeloven gør sine Virkninger gældende, nemlig til Villaejendommene, naar op til 100 pCt. Det forekommer mig derfor, at Grundejernes megen Tale om, at man begaar Uret overfor dem, at man flaar dem, at man er hensynsløs overfor dem, og jeg ved ikke hvad, er ugrundet, at de slet ikke har noget at beklage sig over.

Fremdeles er der et Omraade, hvor jeg gerne vilde søge at faa gennemført Forbedringer for de smaa Hjem, det er med Hensyn til Sundhedsvæsenet. Der blev i forrige Rigsdagssamling foretaget Ændringer i den gældende Lov om Stats-

støtte til Tuberkulosens Bekæmpelse, og der blev i denne nye Lov indsat mange gode Bestemmelser, som jeg personlig var meget glad for; og jeg kan ogsaa sige, at der indenfor hele det Udvalg, der har beskæftiget sig med Sagen, var almindelig Glæde over, at man nu fra Statens Side vilde strække sig noget videre med Hensyn til, hvad der kunde ydes for at modvirke Tuberkulosen. Der blev saaledes indsat en Bestemmelse om, at Staten kunde udrede Halvdelen af Udgifterne til Oprettelse af Landbrugskolonier og Halvdelen af Udgifterne til Opførelse af særlige Beboelseshuse for tuberkuløse. Nu har jeg set efter paa det Finanslovsforslag, vi har til Behandling, om der der findes Bevillinger til at sætte disse Bestemmelser i Kraft. Men jeg har ledt forgæves; der findes ikke noget Beløb opført, hverken til Oprettelse af Landbrugskolonier eller til Opførelse af særlige Boliger til tuberkuløse, og det skyldes naturligvis den Omstændighed, at ingen har taget Sagen op. Kommunerne har ikke gjort det, og der findes ingen Foreninger, som har gjort det. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Justitsminister at overveje, om man ikke bør gaa videre, end Tilfældet har været ved Loven om Statsstøtte til Tuberkulosens Bekæmpelse, nemlig ordne det saaledes, at man ikke overlader Initiativet til andre, til Kommuner eller Foreninger, men at Staten selv direkte tager sig af Sagen, saa kan Kommuner eller andre — som rimeligt er — yde deres Bidrag. Men det maa være Staten, som tager Sagen i sin Haand, ellers er jeg bange for, at de udmærkede Bestemmelser, som findes, og som jeg var Ministeren meget taknemmelig for, kommer til at staa som Skueretter, der virker yderligere deprimerende for de tuberkuløse, der siger som saa: Ja, der er anvist Veje og Midler til at komme os til Hjælp, men der er ingen, der vil tage Sagen op.

Der er til ærede Medlemmer uddelt et lille Hæfte af Dr. Geill i Viborg — det har til Titel „Lazaretlejren ved Hald“ —, hvori der slaas stærkt til Lyd for, at denne Lazaretlejr bliver anvendt til Folkesanatorium for ubemidlede og mindre bemidlede nervelidende. Jeg ved ikke, om Bygningerne er egnede dertil, det skal jeg ikke udtale mig om, men jeg maa forudsætte, at det er Tilfældet, siden en Læge — og for Resten adskillige Læger — har slaaet til Lyd for en saadan Anvendelse af Bygningerne. Men een Ting er jeg i hvert Fald klar over, og det har jeg og-